

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟ ΔΑΚΡΥ*

ΗΤΟ δι' ἔμῃ ἀκρόμῃ ἢ ἐποχῇ τοῦ ἀκαταπαύστου γέλωτος καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀμεριμνησίας δι' ἑτι συνέβαινε τριγύρω μου, ἢ ὥραία ἐποχῇ τῆς παιδικῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν ἐβλεπα ζωγραφισμένην ἐπάνω εἰς τὴν συμπαθεῖ μορφήν ἑνὸς πατρὸς καὶ μέσα εἰς τὰ γλυκύτατα μάτια μιᾶς μητέρας.

Ἦτο ὁ καιρὸς ποῦ ἢ πρωτόβγαλτῇ εἰς τὸν κόσμον καρδιά μου ἀφῆνε νὰ ἀντανανκλῶνται ἐπάνω τῆς αἰ ἀκτίνες τῆς χαρᾶς καὶ ἔρριπτε μακρὰν ὡς ἀδιάτρητος ἀσπίς τὰ βέλη τῆς λύπης τὰ ὁποῖα ἐδοκίμαζον κάποτε νὰ τὴν πειράξουν.

Εὐνόητον λοιπὸν εἶναι μὲ πόσῃ ἀνυπομονησίᾳ μίᾳ τέτοια καρδιά — τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — ἐπερίμενε τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας θὰ εὑρίσκεν εὐκαιρίαν νὰ ἱκανοποιήσῃ διὰ μυριοστὴν φορὰν ὄλους τοὺς πόθους ποῦ ἔκλειε μέσα τῆς καὶ νὰ ἀνοίξῃ περισσότερον τὰ ρόδινα τῆς πέταλα, ὅπως σκορπίσῃ γύρω τῆς τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας τὸ μύρον.

Ἀπὸ ὅλας λοιπὸν τὰς ἡμέρας ἢ Πρωτοχρονιά εἶχε περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῆς, ἢ Πρωτοχρονιά μὲ τὰ γλυκὰ τῆς κάλαντα, μὲ τὴν μοσχομυρισμένην τῆς βασιλόπητταν, μὲ τὰ χρυσοδεμμένα τῆς βιβλία καὶ μὲ τὰ τόσα πλοῦσια δῶρα ποῦ ἀφῆνε κρυφὰ κρυφὰ εἰς τὸ σπῆτι τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς μαζί μὲ ἕνα σακκὶ γεμάτο εὐχῆς ὁ ἀσπρομάλλης Ἁγ. Βασίλης.

Ἄλλ' ἐνῶ μοῦ ἐχάριζε τόσα πράγματα ὁ χρυσοκάρδος γέρος, μοῦ ἔκλεπτε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ βέβαια, καὶ κατὰ τι πολῦτιμον, τὸν ὕπνον. Ἄχ πόσον ζωηρὰ μοῦ ἔρχεται ἢ ἀνάμνησις ἐκείνης τῆς νυκτὸς!

Μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κλείσω μάτι. Ὁ νοῦς μου ἐπετοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ νὰ εὑρίσκειται φαίνεται εἰς ἀρμονίαν μὲ τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον ἀδιακόπως ἐστριφογύριζεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε μεσονύκτιον, μίαν, δύο, ἀλλὰ τὰ μάτια μου ἦσαν ἀκόμῃ ἐλάνοικτα.

Καὶ ἢ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς ἀγρυπνίας τί ἦτο νομίζετε;

Ἕνα ποίημα! Μὴ σὰς φανῇ παράξενον. Ἦτο τὸ πρῶτόν μου ποίημα, τὸ πρῶτον ριψοκίνδυνον βῆμα δηλαδὴ τὸ ὁποῖον ἔκαμνα διὰ νὰ ἀνέλθω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαῖρας εἰς τὰς ὁποίας ἐβλεπα μὲ κάποιαν δόσον ζήλειας καθισμένους τοὺς μεγάλους ποιητάς.

Δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσο μικρὸν πράγμα! Δι' ἔμῃ τοῦλάχιστον ἦτο ἢ μεγαλυτέρα ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν εἶχα νὰ σημειώσω εἰς τὸ ἐνεργητικόν μου. Πόσον θαυμάσιοι μοῦ ἐφάνοντο οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους ὄλην τὴν νύκτα δὲν ἔπαυαν νὰ ψιθυρίζουν τὰ χεῖλη μου. Καὶ ἄς τὸ ὁμολογήσω — ἀφοῦ πρῶτον ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν παιδικὴν συνείδησιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — ἤρριπτε νὰ σχηματίζεται μέσα μου ἢ πεποίθησις ὅτι

ἐμπρὸς εἰς τὸ ποίημά μου ὅλα ὅσα εἶχα διαβάσῃ ἕως τῶρα ἦσαν σχεδὸν τίποτε.

Καὶ δικαίως! Ποῖος ἄλλος ἐξύμνησε μὲ τόσο οἶστρον καὶ μὲ τόσῃ ποιητικὴν χάριν τὴν ὥρασαν Πρωτοχρονιάν, ποῖος ἠυχῆθη μὲ τόσο πάθος εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος εἰς τοὺς γονεῖς του, ποῖος τοὺς ἠυχαρίστησε μὲ τόσῃ εὐλικρίνειαν διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην των καὶ τοὺς ὑποσχέθη ὅτι ὅταν ἔλθῃ ἢ ὥρα θὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ διπλάσιως τὰς τόσας εὐεργεσίας των; Ποῖος τέλος εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ ἀναπέμψῃ ἐκ βᾶθους καρδίας εὐχὰς διὰ τὸ μέλλον τῆς προσφιλοῦς μας Πατρίδος;

Ναί, αὐτὸ ἦτο περίπου τὸ θέμα τοῦ ποιήματος ἐκείνου ἀγαπητοῦ μου ἀναγνώστη, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὲ κρατήσῃ τόσῃ ὥραν ἀγρυπνον.

Ἐπὶ τέλους ἀνέτειλεν ἢ χαρμόσυνος ἡμέρα.

Ἡ συγκίνησίς μου ἦτο ἀπερίγραπτος. Δὲν ἐβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στήθος μου ὅτε εἶδα πλέον τὸν πατέρα μου καθήμενον εἰς τὴν αἴθουσαν μαζί μὲ ἕνα στενὸν μας φίλον, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ μὰς εὐχηθῇ. Ἦτο κατὰλληλος ἢ εὐκαιρία καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπωφεληθῶ. Εἰσέρχομαι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτησα τὸν ἐπισκέπτην πηγαίνω δειλὰ δειλὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατρὸς μου καὶ τοῦ ἐγχειρίζω μίαν ἐπιστολὴν μὲ κομψότατον φάκελλον.

— Τί εἶν' αὐτό; μ' ἐρωτᾷ ὁ πατήρ μου.

— Δὲν ἤξεύρω. Κάποιος τὸ ἔφερε τώρα, τοῦ ἀπαντῶ μὲ συγκίνησιν ἢ ὁποῖα ἐκορυφώθη ὅτε ἤνοιξε τὸν φάκελλον καὶ ἤρριπτε νὰ ἀναγινώσῃ τὸ ποίημα. Εἶναι θαῦμα πῶς ἐστεκόμην εἰς τοὺς πόδας μου. Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσεν ἢ ἀνάγνωσις. Μὲ χαρὰν τὴν ὁποίαν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπεικονίσουν αἱ λέξεις βλέπω τὸν πατέρα μου νὰ θέτῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Πάρε, μοῦ λέγει, παιδί μου. Καὶ τοῦ χρόνου.

Ἦτο τί μεγάλη εὐτυχία δι' ἐμέ! Ἦτο μία λίρα δλόχρουσι!

Τὴν παίρνω, τὴν ἀρπάζω μᾶλλον ἀπὸ τὸ πατρικὸ χεῖρι τὸ ὁποῖον φέρω περιπαθῶς εἰς τὰ χεῖλη μου.

Ἄλλ' ἐξαφνα τὸ βλέμμα μου σταματᾷ μὲ ἀπορίαν ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου.

Κατὰ τι ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ νομίσματος τὸ ὁποῖον εἶχε θαμνώσῃ τὴν παιδικὴν μου καρδίαν μοῦ ἐνθούμιζε κάθε Πρωτοχρονιάν μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ τῆς εὐτυχισμένης ἐποχῆς.

Σήμερον ὅμως ποῦ τὸ βλέμμα μου δὲν ἀντικρύζει πλέον τὴν πλήρη ἀγαθότητος καὶ γλυκύτητος ἐκείνην μορφήν, τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο χύνει ἕνα ἀνεκφραστον πόνον εἰς τὴν ψυχὴν μου διότι τώρα, ναι μόνον τώρα καταλαμβάνω τί ἐσήμαινεν ἢ ἄλλη λάμψις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔδοσε τότε τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν ἢ παιδικὴ μου ἀφέλεια, πόσα εὐγενῆ τῆς καρδίας του αἰσθητά ἐζωγράφιζε τὸ δάκρυ τὸ ὁποῖον σὲ μιὰ ἱερὰ στιγμῇ ἐστόλισε τοῦ πατέρα μου τὰ μάτια.